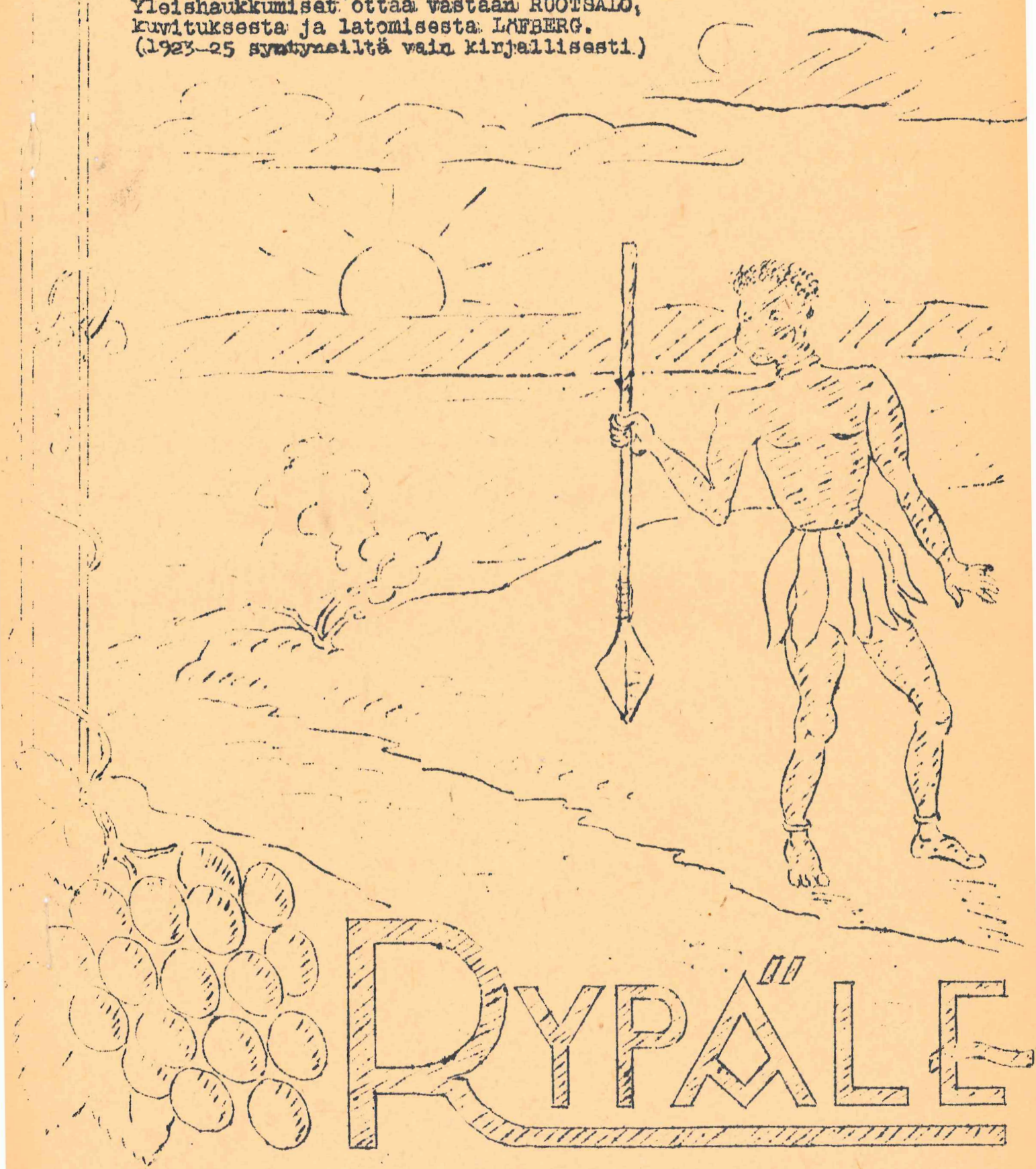

Painettu N-lahden matalapainemonistamossa.
Yleishaukkumiset ottaa vastaan RUOTSAIO,
kuvituksesta ja latomisesta LAFBERG.
(1923-25 syntyneiltä vain kirjallisesti.)

Majuri R. Penttinen on lähettänyt lehtemme välityksellä seuraavan tervehdyksen:

SIIRTYESSÄNI UUTEMIN TOIMIMIN KIITÄN UPSALERJITA, ALI-UPSALERJITA JA MIELIÄ SIITÄ UHRAUTUVASTA TYÖSTÄ, JONKA OLETTE SUORITTANEET YLI 3-VUOTISEN, RABITTAVAN SODAN AIKANA. SAMALLA TOIVON PARHAINTA MENESTYSTÄ KAIKILLE SIVILITTEITÄVIIN SIIRTYESSÄNNI.

Lähös viisi kuukautta on lehtemme edellisen numeron ilmestymisestä kulunut, viisi kunn kiortoa, joiden aikana on tapahtunut paljon tärkeää. Valtakunnan sanomalehdistöissä aikaansaatu työnjako sallii meidän, viitaten muihin tiedotusvälineisiin, sivuttaa viime aikojen historialliset tapaukset ja keskittyä oman joukkomme vaiheisiin. -Yrittämme osoittaa, että yli 500 km:n marssilla kosin heitossa ja rankkasatossa on Pakanan hautakunnalta versoneissa kasvissa kypsynyt eräänlainen -rypäle. Sadonkorjuu on nyt vain pitänyt suorittaa ylen hankalissa oloissa: Mehü on puristettu otupäissä savuisten tehtojen hämärässä. Humaavan viinin asemasta tarjoammekin ainoastaan tavallista kotoisen puolukka-rypäleen mehua, eoin. "ropsum" kora nautittavaksi.

Mitä ankarampi on ajan paino, sitä tärkeämpää on edistää kaikkea elämää, yrittämistä ja pyrkimistä. -Trikkoisesti tämän ajatuksen kohdalla muistamme kiitollisina komentajamme, lehtitouhummekin alulle panijaa, hänen nyt siirryttyä toisiin tehtäviin. -Nyt, kansamme menetettyä paljon, ei ole mitään puolustusta niille, jotka haluavat loputkin hukata, heittää kaiken siksaan. Nyt on aika osoittaa sisun olevan tämän hetken todellisuutta eikä mitään "ropakantaa". Nyt on meillä tehtävänä suorittaa täsmällisesti työmme, oli sitten kysymys perunannostosta tai varushuollosta, ontista vakavammoin mukautus kuriin, joka takaa pitkällä tähtäimellä parhaan elämän jokaiselle ja vihdoin valmistella tulevaisuuttamme annettujen ohjeiden mukaan, m.m. kirjoittamalla ontiseen työpaikkaamme tiedustellen työmahdollisuuksia.

Ensimmäiset joukostamme ovat lähteneet. Vanhojen sotakarhujen arvokkaalla rauhallisuudella he nostivat pakkauksen hartiolliseen - eikä tuo toki paljon näyttäneet painavan. Eräs vaihe on heidän kohdaltaan päättynyt. He kääntyivät tien mutkasta, puiden välistä vielä hetken näkyivät vuosien kuluessa tutuiksi käyneet hahmot, mutta uudet maisemat avautuivat lähtevien silmien edessä.

KESTÄVÄISYYTTÄ - USKALLUSTA.

Jokainen työ, pienempi tai suurempi, vaatii suorittajaltaan kestäväisyyttä. Maanviljelijä tarttuessaan kuokkaansa tai työmies tarttuessaan työaseeseensa tarvitsee välttämättä kestäväisyyttä. Kestäväisyyden puuttuessa ovat monet hyvät aloitteet luisuneet käsistä.

Ei suinkaan vähempää kestäväisyyttä vaadi mieheltä JUMALAN TAHDON täyttämisen. Se ei kysy vain hengen voimia, siinä kysytään ruumiin voimienkin mukaan ottamista. Raamattu sanoo: "Te tarvitsette kestäväisyyttä tehkäksenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä on luvattu" (Hebr. 10:36). Ei liene

helppoa yhdessä ainoassa koesuorituksessaan säilyttää tunteaan tahrattomana. Alituinen kirousten sarja, riettaittain puheitten ryöppy tulvimalla tulviin. Ken tässä tulvassa kokee pysytellä pinnalla, niin ottaisivat hänen suunsa ja aistimensa täyttyisi likaisesta liejuesta, ettei hän horjaitaisi istumaan pilkkaajain kanssa samalle istuimelle, hänellä täytyy olla KESTÄVÄISYYTTÄ. Monet ovat näitten vuosien aikana kokeneet elämänsä suurimpia hetkiä, mutta kestäväisyyden puuttuessa langonneet synnin liejua nielemaan ja oksentamaan.

"Taistele kuin jalo Kristuksen Jousuksen sotamies".

Paljon on maailmassa vielä kykyjä, kun vain riittää uskallusta. Monet huomattavista saavutuksista ovat syntyneet juuri sentähden, että on uskallettu yrittää. Kuinka monta miestä kalvaakaan uskalluksen puute. Me aliarvioimme itseämme.

Mutta jos maalliset harrastusalat kysyvät uskallusta, niin sitä ehdottomasti kysyy kristillisyyden harjoitus. Uskallautua Kristuksen seurajaksi. Uskallata avata suunsa silloin, kun tunto todistaa Herraa pilkattavan. Uskallata myös kieltäytyä, vaikka se voisi toisissa herättää pilkallista naurua. Uskallata olla "kirkon kippi". Uskalluksen puute on monen lupaan miehen painanut sikeiden kanssa samalle purtiloilille. Ei suotta kehoita Raamattu: "Älkää heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri" (Hebr. 10:35). Uskalluksen palkka on suuri. On vain rohkeasti toteltava tuntensa ääntä. Toisinaan voi tuntua, varsinkin alkutaipaleella, että ratkaisuaskeleiden ottaminen on kuin askeleiden otto systeemistä yöhön. Kuitenkin tuhannet ja tuhannet ratkaisevan askeleiden ottaneet voivat kokemuksestaan sanoa, että "tie ei noussutkaan pystyyn", vaan se kirkastui, näennäinen yö valkeni. Tälle tielle lähtenyt sai itselleen rauhan ja sellaisen olotilan, jota hän turhaan oli hakunut voimadanoista, pökeristä, viinasta ja muusta. Tälle tielle päästyään ja maistettuaan sen tien iloja, ei hän enää vapaaehtoisesti antaudu sikeiden kanssa purtiloilille. Tällä tiellä saavutetaan se, mikä luvattu on - kestävä voitto.

Uskalla - pyri kestäväisyyteen.

Uuno Kanra.

RYPÄLÄN HUOLTORAHASTO.

Keskuudessamme kerjäämme ja monella muulla tavoin kartuttamamme huoltorahasto noussee kokonaisuudessaan noin 200000 markkaan heti kun puhdetyömyyjäisistä jälkeempään saadut varat on rahastoon tilitetty. Jo aikaisemmin päätettyjen suuntaviivojen mukaan on rahasto jakanut useammalla kerralla rahavaroja tässä sodassa kaatuneitten omaisille kirkko- ja seurakuntien yhteistyössä tullaan rahastoon varat luovuttamaan kotiseudun aseveliyhdistysten keiton joukko-osaston nimellä kantavana siinä yhtenä kokonaisuutena. Tämän säätiön hallitus, jossa rintamamiesten tulot tulevat olemaan edustettuina, jakaa rahaston tarkoitukseen maksaisesti vuosittain avustuksia tarpeessa olevien rintamamiesten omaisille ja invalideille pääosin tuottamista kirkko- ja seurakuntien kautta. Rahaston pääoma on talletettu säästöpankkiin, mutta on säätiön hallituksella oikeus sen sijoittamiseen muullakin tavoin.

On ilahduttavaa paina merkille se rintamamiesten uhri- mieli, josta edellä mainittu rahastokin sekä jo taustelovaihe- heen aikana alulle pääty rakennushanke on osoittautunut. On voi- vottavaa, että tehdyt päätökset saatetaan päätökseen yhteis- väin ja tehokasta huolto- ja avustustyötä auttavassa hengessä jatketaan rauhanakin läsnäollessa. Rintamamiesten kotien sodan johdosta kärsimään joutuneita, varsinkin kiittäen omia, jotka ovat an- taneet suurimman osan, sekä tähän jakamaan siunausta pa- laava hakeutuksen jättäen sen paikkakunnan aseveliyhdistyk- seen, jonka alueille asettuu avustamaan.

H. I.

HUOM. Koska n.s. tupakkakassa tullaan liitettävän ase- velirahastoon, kehoitetaan kiitettävien henkilöiden, ottavate- ke rahansa pois, vai luovuttavatko sen yhteiseen tarkoitukseen hyväksi.

8.10.44 tapahtuneesta Joensuu Teatterin vierailunäy- tännöstä, jonka järjestämisestä Suojeluskunnan ja paikkakunta- laisten kiitettävä suupous helpotti, jäi tuloja 580:-- mikä summa on liitetty huoltorahastoon.

HUOM. Koska n.s. tupakkakassa tullaan liitettävän ase- velirahastoon, kehoitetaan kiitettävien henkilöiden, ottavate- ke rahansa pois, vai luovuttavatko sen yhteiseen tarkoitukseen hyväksi.

Jo on so'ittu sotaan.

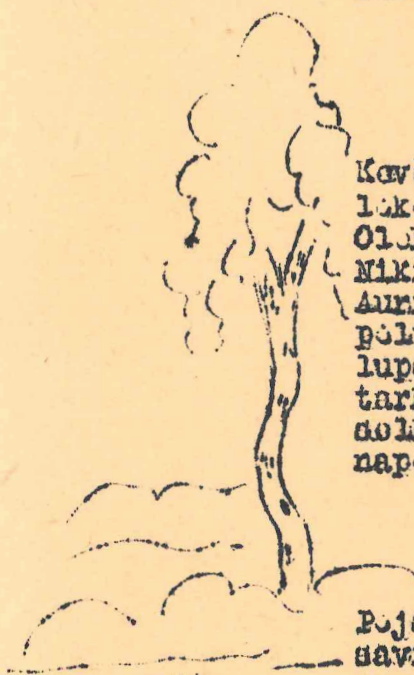

Jo on so'ittu sotamme,
taltuteltu tappoluksot,
paha polku päähän päästy,
rajasoutu rauhoitettu.

Toiset työt jo työntöleikso,
hinottavat leipähommat.

Pian tästä pojat pääsee,
oukonnihat annattävä
koteihinsa, konnaillonsa,
olomaillo ontisillo,
astunahan aurantiota,
rauhan asoin raastamahan.

Vilkkaionpa vikkolästi,
muistelonpa mielossäni
kulunutta kosäkautta,
so'an loppua muvista.

Kevähällä kellokeltiin,
lakolettiin lonkallamme
Oloksilan ojentolla,
Nikittälän niittyölillä.
Auringolle annattiin,
polttavalle poutasöällä
lupa tarkoin tutkiolla,
tarkastolla tykkänensä
solkiämme, sääriämme,
napejämme, neamojamma,

lomaohonna ho'ottihin,
tarkoin wäro vaa'ittihin
köyä kultasen kotona
autuassa asunnossa.

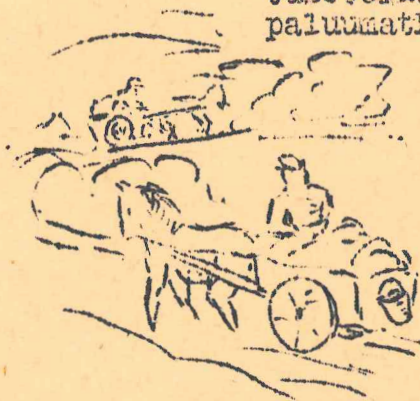
Pojat puunsi polteloilla,
savisilla sarkeloilla,
pannon porkkanat, potakat,
wikaollon wiljan maahan.
Pyttykaupat päätettiin,
saavit sieltä saatettiin
muutettiin mynttilöiksi
pankkihin paperit panttiin.
Joskus juosta jutkittihin,
hissuteltiin hiljallensa
hyväksi oman olomme,
tervey'än terokkeuksi.

Silloin saatiin sanomat,
kuultiin kummat kannakselta.
Siellä tuimasti tapeltiin,
hikipäessä hutkittihin.
Vori wuoti virtanansa,
pulputteli purpurainen.
Sertui Viipuri vihanta,
lyötiin suuri Suomen lukko.

Pian pantihin porukat,
"pakamatkin" painateltiin
liikemahan linjoitamme,
Levinasta lähtemään,
tuloteille tuttaville,
paluumatkalle pahalle.

Katad jälyät kotikorsut,
orsipolut oiwailliset,
tuttavat tuhannen päivän,
vuon on kolmen kakkitonki.
Itkiyät ihanaat kurnot,
wallit vallan valvottoli,
korsut kakkatti karusti,
tallit tyrski tykkänensä,
kollarit kovasta kiljui,
nyytkivät niakkolotot,
valittoli kirppuvaarit
peikain lähtöä lähoiston,
ystäväänsä ylimmäiston.

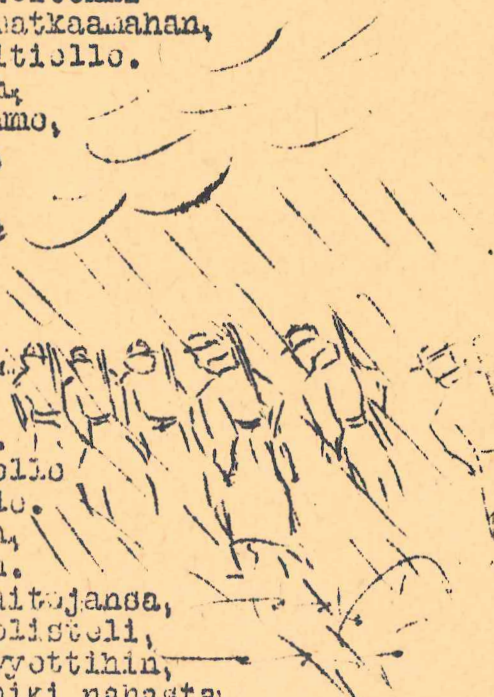
Syväriille siirryttiin,
virran lähelle löyden.
Aseminin asotuttiin,
lujituttiin "veppään lukkoon".
Siltä lentoli siruiksi,
tie peikki takana panttiin.
Pukket alkoi pakkaholla,
avokukut ammuskolla.
Vihollista viivytettiin,
valmolaista vastustettiin.
Siinäpä olisi oltu,
jäätty siihen siirtymättä
vakavanki vaaran sessä,
yrittäessä yliväinan.

Kuuluipa kuitonki kääky,
lähtökääky liioitenki
marssimahan, matkaamahan,
kävelyille kotitielle.

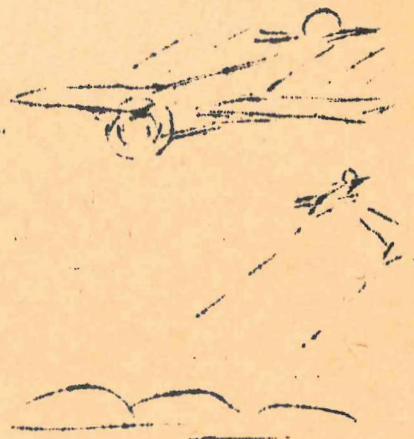
Astuttihin, autoitihin,
kuljetettiin kamppoitamme,
hiki päässä hunkittihin,
ajettiin alinomihin.
Kallioista käsköttäissä,
ajomatkamme aluksi.
Ruoppaojan rantasilla,
kiivikkain kylläille.
"Pöly pilvenä polisi,
sauhu suitsusi sukista"
oltaossa Torvasojalla,
Äänislinnan liepehällä.
Työnätettiin Torun tielle
lähettihin kaanon tielle.
Solutettiin Taakkilahan,
Kolatselkahan koluttihin.

Pojat postipaitojansa,
pöksyjänne polisteli,
pyykinäkin pyyettiin,
hierrettiin hiki nanasta.

Lentokoneet "lerkuttoli",
korisi "maanviljelyskoneet"
yllä tiemäe taivosella,
korkealla kottivat
vaeltajaa vaiwaolla,
häiritä hä'än aialista.
Painottihin pääti penkuun,
oikeinpa ojassa oltiin
pompottaessa pommitoi'on,
pamahtaessa paukkuloi'on,
lucisuihkun suhiatessa,
kirvotessa kipinöion.

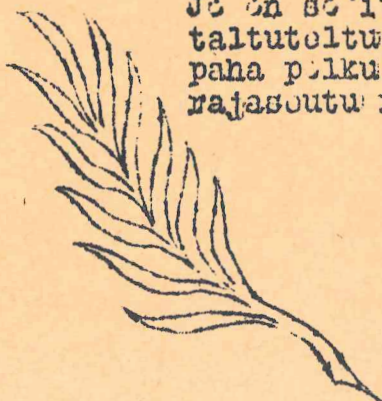
Pian Penttison perukka,
tyylikkähät tykkimiehöt
liikkasimmo loimolahan,
vanhan taistelun tilallo.
Siinäpä sotasijalla,
paikalla parahimmalla
tapella jo tuumattihin,
puolustaa jonpäättöihin.
Tehtiin asoille alustat,
tullisijat tykkilöillo,
"pöteroisia" pojilla,
kaivateltiin korvuloita.

Alkoi taistelu tulinon,
verilokki verrattein.
Halkesi palokki pilvot,
maa on murtui murenoiksi,
puut kaatui, talet kajanti,
kaukana tärisi tanner
ampuessa aikanioston
puhuessa putkiloi'on.
Rauta ilmassa ravasi,
terästä tuulena tuiskui
vaston tuota vainolaista,
vihollisemme varaksi.
Sijoiteltiin sukkuloita,
tulipoittoitā tukuttain,
patteroittain paukutettiin,
riskyttötiin ryhmittäinki.
Linjat jäivät liikkumatta,
pako paikalla pysähty.

Silloin marski, maanisäntä,
-heini-sotā Helsingissä
päätti sotamae sovittaa,
asorauhan aikansa'a.

Jo on so'ittu setanon,
taltuteltu tappeluksot,
paha polku päähän päästy,
rajasoutu rauhotettu.

Paljon maksoi pääsentämmo,
sovintomme suuret lunnaat.
Moni maata, moni markkaa,
paljon puuta, paperoita.
Vaas ei noitä surra huoli,
ajatolla aivan kauan.
Isänmaa on itsenäinon,
kunnia on koskomaton.

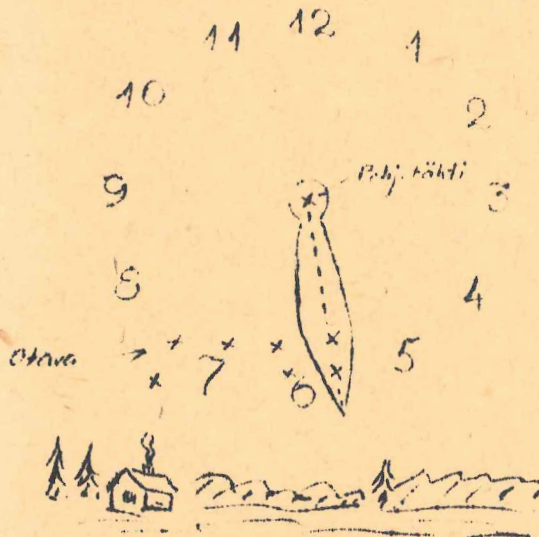
Siinäpä perintö suuri,
 tarvittava testamentti.
 Väki nuori ja väkevä,
 kelpoiset kansalaiset
 uuden maanla maahan saavat,
 kehittävät kulkutuksen
 tällä pienellä palalla,
 maalla meidän maksamalla. -
 Kipu raukeaa kipoä,
 ojentautuu onni uusi.

A. L.

TÄHTIKELLO.

Vartiomelesten ja muiden asianharrastajien huomiioon.

Esitämme seuraavassa vilho "suomen sotilaassa" julkais-
 tun menetelmän kellonaajan määrämiseksi Otavan ja Pohjantähden
 avulla. Lohden hävittyä merenranta aikaa turvaudumme muistiimme,
 joka on tosin hyvä mutta pelottavaa lyynt.

Tähtikellon tuotivisarsi on
 siinä Pohjantähden, kärkeä Ota-
 van laudunmaissa tähdissä (vrt.
 kuva). Kellon aika määrätään 1/4
 tuunia tarkkuudella (osin. kuvassa
 kello on 5.45). Tämän aikaan li-
 sätään kulkuauden numero, samoin
 1/4:n tarkkuudella, vähennettynä
 yndöllä (osin. nyt 3.9. on lisättä-
 vä luku 9 - 1 = 8). Summa (tässä
 5.45 + 8 = 13 3/4) korrotaan kah-
 della ja tulo (tässä 2 x 13 3/4 =
 = 27 1/2) vähennetään luvusta, joka
 suomen länsiosassa on 52, itä-
 rajalla 53, täällä 52 3/4 (siis
 52 3/4 - 27 1/2 = 25 1/4. Tästä
 kellonaikaa oi kuitonkaan clo, jo-
 ten erotuksesta 25 1/4 on tässä
 tapauksessa vähennettävä 24).

Lopputuloksaksi saadaan kellonaika 1/4 tunnin tarkkuudella
 (tässä 1.15).

Totuuden nimessä on mainittava, että edellä esitetty
 menetelmä antaa oikean tuloksen vain niin kauan kuin tähtiku-
 vioitten muoto (tähtien keskeinen asema maapallolta katsoen)
 on nykyisen kaltainen. Vuosittain joutuu kokiä laskettu kellokor-
 jaus saadaan kaavasta, jota paperipuljan avulla emme tässä jul-
 kaise.

Toim. tähtitieteellinen avustaja.

MOOTTORIMIEHEN MIELETTÄ.

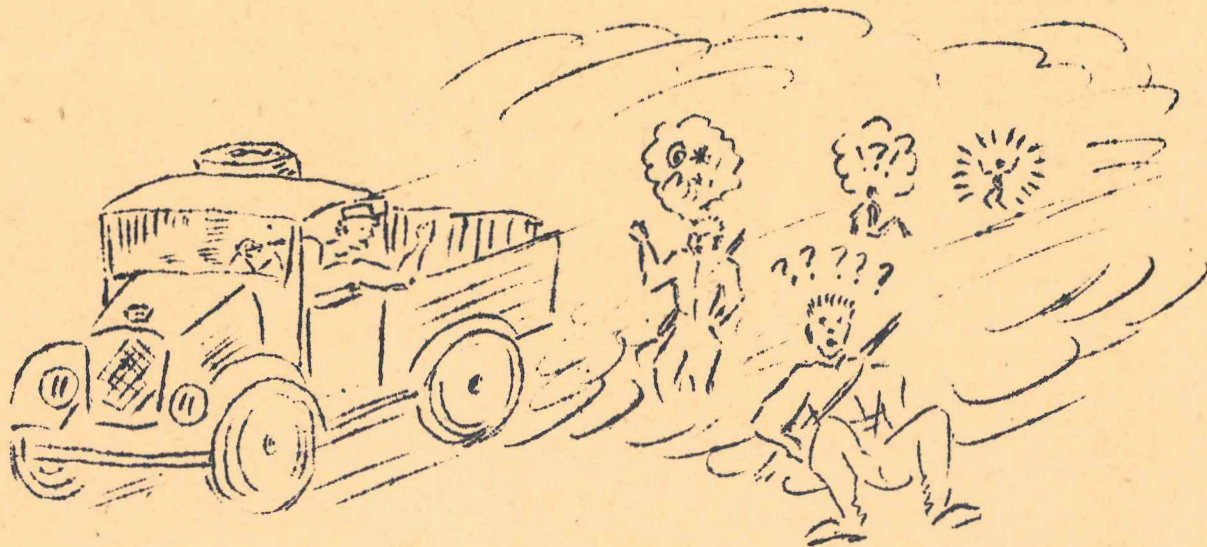
Moottorimiehet eivät ole useinkaan tunneet ajatuksi-
aan julki, ainakaan sanomalehden palstoilla. Kirjallisia har-
rastuksia saa tyydyttää jatkuvasti alituisia ajopäivä-,
huoltopäivä- ja rekisterikirjojen vaatimin morkinnoin. Jos oi-
vät moottorimiesten kädet ole aina puhtaat, niin oivät sitä
lions lehdinpainajienkaan, joten yntäläisyyttä löytyy, jos
sitä etsitään. (Toimituksen mielestä hieman hämää viittaus.)

Maailman sanotaan pyörivän. Automiesten elämä kuuluu
joka tapauksessa pyörrien päällä. On monta mutkaa matkalla Le-
vinasta tänne, ja nuo mutkat automiehet joutuivat ajamaan
monen monta kertaa edestakaisin tuodakseen vuosien aikana ker-
tyneet tavarat turvaan. Autot joutuivat kirjaimellisesti aja-
maan vuorokaudet ympäriinsä. Lepo oli käsite, jota ei voinut
käyttää hyväksi ennenkuin kuljettaja suorastaan nukahti ohjaus-
pyöränsä ääreen. Kuljetuskykyimme kiristettiin äärimmilleen,
kun jouduimme auttamaan useita naapureitamme. Asiahan oli yh-
teinen, joten yrittää kannatti.

Liikkuminen edestakaisin marssijoilta täynnä olevilla
teillä ei ollut useinkaan helppoa, ja olipa silloin tällöin
hytistä juostava metsään, kun vihollisen maataistelukoneet te-
kivät hyökkäyksiään. Ei niistä aina naarmulta selvittykään,
mutta onneksi hengen menoon ei yksikään hyökkäys päättynyt,
vaikka tipalla oli useita kertoja.

Onneksemme vetäytymisen tapahtui teitten ollessa
parhaimmillaan. Oli suorainen ilo tulla Suomen teille, sillä
ne olivat kerrassaan ihanteelliset. Tuntuivatpa hyvien teitten
vaikutukset myös autojen kunnossa. Korjaukset harvenivat ja
hukkaan menneitä ajotyöpäiviä ei ollut monta. On selvää, ettei
kuljettu taival ole ollut vaikeuksista, mielinharmaista ja vas-
toinkäymisistä köyhä. Ei niitä kannata ruveta luetteloimaan
eikä muistelemaan, sillä kaikki eivät kuitenkaan ymmärrä auto-
miesten vaivoja. Useimmilla väikyy mielessään pikkupoikien
ruusunhohteinen kuva: kun tulen suureksi, rupean autonkuljet-
tajaksi.

t. I. K.

HUILUN MIKON VALOKUVA.

Kirj. A r k k o.

Mikko, tuo salotonpassa asuva vanhapolka, lältään jo vanhemmistoon kuuluvia, sillä menossa oleva vuosi oli hänelle kuudeskymmeneskolmas - ja samalla eräissä asioissa ratkaiseva, tatoi juuri lähipäivinä tehdä sen, mitä vuosikymmenet oli tullut odotettua. - Niin, mikä tuo kauan kaivattu sitten oli? - Se oli - valokuva.

Tosiaankin Mikolla ei ollut vielä koskaan ollut valokuvaa, sellaista omaa kuvaa tuosta naamataulustaan, ei edes nuoruuden päivistä. Ha. Sekin meni, se lapsuusaika, noilla koskenliepeillä niin hupaisasti, kesäisin mansikoita etsiessä ja talvisin jäniksiä langalla pyydystäessä, että ei koskaan pääsyt kirkonkylään käymään. Ja entä se miehuus? Silloin oli leipä tiukassa. Maasta se piti ottaa. Täältä salopalstalta, josta on polkua pitkin kirkolle runsaasti toista penikulmaa, ei tullut siihen aikaan mieleenkään juokseminen ympäri pitäjiä. Ei kaivannut mitään valokuvia, kyllä pärjättiin ilman niitäkin. Eipähän tuota ollut monin vuosiin peiliäkään koko talossa, mutta kun se Miina - ha, niin se Miina, kerran siellä jossakin kirkkoreisulla huomautti, että "Mikon naama on värän noessa, taitaa olla enännän puute talossa, että ...", niin tuli tuon tapauksen jälkeen se peili sitten hankittua. - Se oli sitä nuoruuden hurmaa se, mikä sellaista teetti. - Nythän tässä ei olekaan muuta väliä, kun saisi olla vain rauhassa, syödä leipäänsä, jonka oli pellossaan kasvattanut, ja käydä sunnuntaisin kirkossa kuulemassa palkkakunnan rovastia. Se pitää kyllä sieleuista hyvän mielen, ketkä vain hänen laituillaan ovat. - Se on tuo kirjakin, iso ja selväräntäinen, kulkeut jo huikean matkan Mikon mukana tänne Retuperän ja kirkonkylän väliä.

Tällä viikolla on Mikko erikoisesti pohtinut sitä valokuvajuttua. "Sunnuntaina minä sen teen", tuunaili hän itseksensä, "samalla tien, kun käyn kirkossa". - Niin kului viikko, yhä lähemmäs tuli se päivä, jolloin piti sitten istua sen kameeran kameeran eteen. - Se mahtoi olla kummallinen kone. Jotkut ovat sanoneet, että se voi räjähtää.

Oli tosiaankin ihana kesäpäivän aamu, kun Mikko siveli hiuksiansa saippualla, että paremmin jakaus pysyisi ja kämmenellänsä koetteli kurttuista naamaansa. Koppasi sen ison kirjan kainaloonsa ja lähti laantustamaan kirkkopolkua. Tuntui-kin oikein juhlapäivällä, sillä Mikko oli pukeutunut parhaimpiin pukimiinsa. Niinhän näet kyläläiset joskus olivat sanoneet, että valokuvaa otettaessa pitää olla juhlapuku. - Kaikki on Mikon mielestä nyt hyvin. Siinä hän nyt astelee tyytyväisenä elämänsä ja vanhuuteensa. Mitäpä hänelle merkitsisi enää kaiken maailman hyppimiset ja juoksemiset, Mitä valokuva, se oli nyt hänelle kunnia-asia.

"Kos, tuoltapa tulee Mikko?" huudahti kaksi seltentoistavuotista polkavilkaria yhteen ääneen, "mihin olet menossa noin juhlapukineissasi ja kirja kainalossa?" - "No, kirkollehan minä, tänään on taas pyhä ja sunnuntai", vastaa Mikko aivan kuin ohimennen.

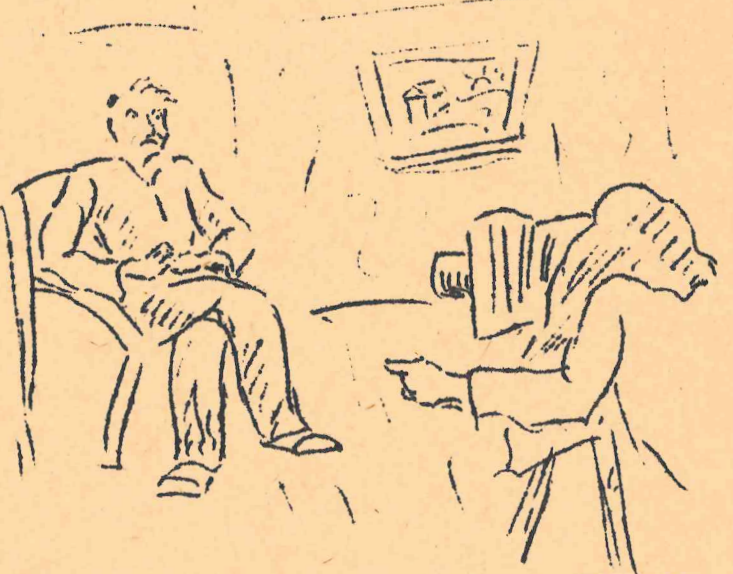

Mutta pojat rähähtävät nauramaan: "Älähän nyt Mikko sentään noin sekaisin ole, tänäänhän on jo maanantai ja työpäivä. Mekin olemme menossa ojankaivuun, etkö huomaa näistä kampeista ja lapioista?"

"No vie sun turkala. Missä on sitten vika", jähkailee Mikko. Viimein hän keksii: "Tosiaankin, kellopahuus on jätättänyt viikolla niin paljon, että sunnuntaipäiväkin siirtyi maanantaiksi. Mutta kyllä minä kirkonkylään nyt menen, kun olen kerran lähtenyt, sillä käynpähän valokuvassa kuitekin." Ja niin hän lähti taas talleamaan samaa suuntaa, minkä oli mökiltään ottanut. Siinä lähtöhetkellä vaihtoivat nuo poikaviikarit virnistäviä silmäyksiä keskenään. Mitä se merkitsi, siitä ei Mikko ollut selvillä päivän pettymysten kuohtuessa mieltä. — Jotakin kilometrejä kuljettuaan alkoi hän narjulta nähdä kirkonkylän komeiden rakennusten ja puutarhojen hämmäyttävän.

Nyt on Mikko perillä. Kirkkoon hän ei yritäkään. Valokuvaamo kohti hän astelee ja koettaa mielessään aprikoida sen koneen laatua ja kestävyyttä. — Tuleepa sisälle, puhuu asiansa, sivelee vielä kerran hiuksiansa ja kurkistaa peiliin. Istauttaa sitten hyvin arasti tarjotulle tuolille, joka hetki valmiina hyökkäämään suoraa päätä ovesta ulos, jos vain huomaisi pienintäkin oikkuu siitä koneen räjähdyksestä, jota oli jo monta vuotta itsekseen pohtinut. Valokuvaaja asetteli ja rauhoitteli Mikko poloista siinä tuihatta, kääntyi sitten pyörimään koneensa, kolmejalkaisen hiireen kääkyrän ympärille. Mikko par-

ka seuraa jokaista valokuvaajan liikettä ja hätkähtelee aina sitä muzaa kun valokuvaajakin tempoilee sen koneen ympärillä. Yht'äkkiä tapahtuu odottamatonta. Miehen jalka sipaisee vahingossa koneen jalustaa ja koko värkki vähän liikahtaa. Siinä samassa on myös Mikko jo talon portilla. Onneksi ehti valokuvaaja sieppaamaan takinhihasta kinni. "Mihin te olitte menossa?" hän kysyy. — "Eepä minä tullut tänne henkeäni kaupalle", selittää Mikko polästyneenä. "Luulin son koneen räjähtävän,

kun se jo pitkän aikaa ritisi ja antoi niin kummallisia ääniä." — "Einän tämä mikään miina ole", rauhoittelee valokuvaaja ja pakottaa Mikon istumaan uudelleen. Ja niin se kuva sitten saatiin otetuksi, kun Mikko vähäsen tyyntyi. Tentiinpä vielä tilaukset kuvista, ja puoli tusinaa niitä piti tulemaan, valokuvia. "Postissa ne sopii hyvin lähettää, jos ei täällä ensipynänä kerran ketään kotona ole", esitteli Mikko.

Nyt oli kulunut jo viikko, ja kuvat olivat tulleet kuoressa. Kovasti oli Mikko tyytyväinen kuvaansa. Kylläpä sitä kehtasi näyttää kenelle hyvänsä. Eikä tuo vielä ollut kovinkaan

vanhan näköinen.

Naapurin Kalle tuli illalla käymään kylässä, ja Mikko ei malttanut olla näyttämättä valokuviaan. Kalle katseli ensin tovin ihmeissään, katsoi Mikkoon ja purskahti nauramaan. - "Hittoako siinä naurat?" Mikko tiuskasi, mutta Kalle vain nauroi. Lopulta sai hän sanotuksi: "Tämähän on sen meidän Miinan kuva". Nyt sieppasi Mikko kuvat käteensä, otti silmälasinsa ja tarkasteli valokuvia. "No voi samperi, taitaapa olla. Mitenkä ne ovat noin sotkeutuneet. Eihän minä ilman lasia saanut selvää kenen ne olivat, Miinan kuvathan nämä ovat, tunnenhän minä hänet - nuoruusvuosilta. Käytkös sinä Kalle vaintamassa nämä kuvat?"

Parin päivän perästä oli Mikko saanut omat kuvansa kirkolta. Hän nosti ja kohenteli levottomana lasiaan nenällä ja tarkasteli kuvia. "Kurttuinenpa tuo naamakin jo on, ja yhteen alkavat leukaluutkin painua. Vaikka samanan se tällaiselle vanhalle käppänälle on, vaikkei olisi alaleukaa ollenkaan. Miinakin se ehtii tulla niin vanhaksi jo ettei siitä mihinkään ole, jos ei minustakaan".

Liekö kuvien vaihtuminen ollut valokuvaajan erehdys vaiko tarkoitus, sitä ei Mikko koskaan saanut tietoonsa. Kirkkotiellä tapaamistaan virnisteliöitä ei hän tullut ajatelleeksi. Selvittämättä: pitäjän sellaisen arvostelun Miina oli antanut niistä Mikon valokuvista, jotka posti oli sinne vienyt. Ehkäpä olikin parempi näin, sillä Miina eli oikea pippurisäkki eikä paljonnekaan leikkia tuntenut.

§§§§§§§§§§§§§§§§§§

SINULLE, SINÄ MEITÄ ODOTTAVA NAINEN.

Motto: "Rakkaus on ikuinen,
kohteet vain vaihtuvat."

Sinä olet odottanut tätä hetkeä jo vuosikausia. Me ymmärrämme Sinua, koska itse olemme kaivanneet Sinua ehken vielä kiikkeämmin kuin sinä meitä, sillä sinultakin on puuttunut jotain elämästäsi. On yhdentekevää, oletko valmoinne, morsiamenne tai rakastettumme, kaipuunne perussävy ei siitä muutu, ainostaan astevaihteluita saattaa olla navaittavissa.

Menneinä taistelujen vuosina kynjötimme korsuissamme iltaisin muistellen Sinua, oi Nainen, Pitkäaikainen elämä yksinomaan miehisessä seurassa oli varmaan turruttanut meidät niin, että unohdimme Sinussa mahdollisesti löytyvät sisäiset tai ulkonaiset virheet ja puutteellisuudet, jällelle jäi ajatuksillamme vain se paras, se mitä juuri Sinussa kaipasimme.

Ilyhyet lomat olivat kohokohtia sodan harmaudessa nimenomaan sen vuoksi, että niihin sisällytti sinä, Nainen. - Saimme tuntea ja kokoa hellää alltiuttasi, pähneä kättesi silitti huolien aikansaamat rypyt otsaltamme - mutta ennen kaikkea saimme - hyvää ruokaa! Sinä tunsit (ja toivottavasti tunnet edelleenkin) tuon vanhan viisauden: "Tienmiehen sydämeen käy vatsan kautta."